

Phần 5

Minh Nhật đứng tần ngần trước cửa phòng Thục Linh, nửa muốn gõ cửa nửa không, thật là mâu thuẫn quá đi. Cả tuần nay, Thục Linh rõ ràng muốn tránh anh, vừa trông thấy bóng anh là cô biến mất, không kịp để anh hỏi chuyện bình thường như những người khác.

Thở một hơi thở mạnh dứt khoát, Minh Nhật đưa tay gõ mạnh cửa phòng. Anh nghe tiếng chân Thục Linh rời cánh cửa hé mở, cô nhìn anh, hỏi:

- Anh tìm tôi có gì không?

Mới vừa định nói với Thục Linh là đi ra ngoài với anh một lúc vì anh vừa tìm kiếm được một thông tin mới về anh trai của cô, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không muốn tiếp khách của cô, anh đâm khựng lại không muốn nói gì cả.

- Cô không muốn thấy mặt tôi hay sao mà cứ trốn tôi mãi thế?

Thục Linh nhớ chuyện cũ, nhưng vẫn cố nói:

- Sao tôi phải tránh mặt anh chứ. Làm như anh là gì mà tôi phải sợ?

- Có thiệt không?

Thục Linh gật đầu xác nhận:

- Ừ, anh tới tìm tôi để hỏi mấy chuyện vớ vẩn này thôi à? Nếu vậy thì tôi không có thời gian để cho anh điều tra đâu.

Nói rồi, Thục Linh toan đóng cửa, nhưng nhanh hơn, Minh Nhật dùng tay cản lại không cho cô đóng cửa. Anh trừng mắt:

- Không được đóng cửa, cô đi theo tôi đi!

- Tôi không đi đâu với anh cả, ai biết được anh có ý đồ gì?

Minh Nhật quát mắt:

- Cô... Thôi đi, cô không thích biết chuyện về anh mình thì thôi vậy, ép người ta làm gì.

Nói bấy nhiêu rồi Minh Nhật xoay lưng bỏ đi. Lúc này Thục Linh mới kịp hiểu ra vấn đề, cô vội vã vào trong lấy áo khoác rồi đóng cửa bước ra sau theo Minh Nhật.

Tìm một hồi lâu, Thục Linh mới thấy Minh Nhật đang chơi cùng con Ruby. Nhìn vẻ mặt anh ta tươi cười nựng rồi vuốt ve ôm lấy nó, bất giác Thục Linh nhớ lại cảnh tượng buổi sáng hôm đó, vòng tay của Minh Nhật đã ôm siết lấy cô không rời. Một cảm giác khó tả hiện về trong cô, nó bồn chồn xốn xang đến nỗi cô không dám gặp mặt anh, cô sợ mình sẽ nhớ lại cảm giác đó.

Cô cố lấy lại phong độ bình thường, làm như không có chuyện gì xảy ra cả. Minh Nhật không muốn xin lỗi cô thì Thục Linh âm ức lắm nhưng mà nhắc lại để cho anh ta xin lỗi thì cô không thể làm được. Thôi thì cứ xem như vừa trải qua một cơn ác mộng.

Thục Linh tăng hắng một tiếng, Minh Nhật biết rằng có sự hiện diện của cô, nhưng anh chẳng thèm chú ý tới cô. Anh vẫn nô đùa cùng con Ruby. Hừ! Thật đáng ghét!

- Bảo tôi ra đây để nhìn anh chơi đùa cùng con Ruby hay sao? Nếu thế thì tôi đi vào trong đây.

Thục Linh định bụng đếm đến ba mà anh ta không trả lời thì cô sẽ đi vào nhà không cần nói gì với anh ta nữa.

Thục Linh vừa đếm thầm đến ba, thì Minh Nhật đã nói:

- Người gì mà mới đó đã giận với tôi. Bộ cô không cần biết thêm thông tin gì về anh mình nữa phải không?

Thục Linh nheo mắt nhìn Minh Nhật, xem anh ta có nói đúng hay không? Chuyện anh ta cho cô ăn dưa bở lần trước vẫn còn chưa quên:

- Tôi có thể tin những lời anh nói được không?

Minh Nhật buông tay không đùa giỡn cùng con Ruby nữa, nhìn Thục Linh, lắc đầu:

- Cô đa nghi như Tào Tháo vậy đó. Tin không được thì đừng tin, tôi hay nói dối lắm hay sao?

Thục Linh di di ngón chân xuống thảm cỏ đáp:

- Ai mà biết được.

Minh Nhật chỉ ghế đá trước mắt, nói với Thục Linh:

- Cô ngồi đây đi. Làm gì mà cứ đứng nói chuyện như thế, cô không mệt thì tôi cũng mỏi cổ lắm đó.

- Người gì đâu mà ngang tàng hống hách chỉ biết ra lệnh.

Nói thì nói vậy thôi chứ Thục Linh cũng tới chỗ băng đá ngồi, đứng hoài cũng mỏi chân chứ bộ. Thục Linh ngồi nép sát vào phía bên hòn non bộ, cách Minh Nhật một khoảng khá xa.

- Thục Linh làm gì ngồi xa thế?

Thục Linh nổi cáu khi Minh Nhật cứ bắt buộc người khác làm theo ý thích của mình:

- Vô duyên! Ngồi gần hay xa gì miễn sao tôi nghe anh nói và trả lời những câu hỏi của anh là được rồi.

- Đúng là cái lưỡi không xương nhiều đường lắc léo.

Thục Linh liếc xéo Minh Nhật một cái thật bén. Cái tên trai gái lằng nhằng rồi say xin này, không biết trong đầu hắn đang nghĩ gì, thật khó mà đoán được.

- Cô đang nghĩ gì mà thần thờ vậy?

- Nghĩ đến anh đó. Không hiểu anh là người như thế nào, ngoài mặt thì lạnh tiền nhưng bên trong lại khó tả.

Minh Nhật nhướn mày:

- Khó tả ở chỗ nào?

Thục Linh ấp úng nói:

- Thì... thì ở chỗ không nói gì đến ai, gặp phải chuyện buồn cũng chỉ âm thầm chịu đựng một mình.

Minh Nhật nhìn sâu vào mắt Thục Linh. Thật ra là cô ta đang có ý định gì đây, y như là đi guốc trong bụng anh vậy. Minh Nhật cố bình tĩnh nói:

- Không hẳn là như thế. Chuyện của tôi, cô đã thấy gì mà dám nói như thế? Đừng tài lạnh làm như mình biết nhiều lắm, tôi không thích có một cô em gái bẻm mép như cô.

Thục Linh nóng mặt khi Minh Nhật phán những lời như thế đối với cô. Thục Linh không thêm suy nghĩ, cô vội nói:

- Vậy chứ anh chịu đau một mình rồi đi uống rượu về kêu tên người ta thảm thiết lắm chi.

- Ai nói với cô chuyện đó.

- Không ai nói hết mà tự tôi thấy, tai tôi nghe.

Minh Nhật hất hàm:

- Lúc nào, nói nghe thử xem.

Thục Linh nguýt dài:

- Thì mới sáng chủ nhật tuần rồi nè, say xin tới mức không biết trời trăng gì cả, khóc lóc gọi Thiên Hương.

Minh Nhật không hề phản ứng như Thục Linh nghĩ. Cô thấy anh ngồi yên lặng trầm ngâm, đôi mắt như vô hồn chỉ nhìn một khoảng xa xăm mà không có đích đến. Có thật cái tên Thiên Hương đã tác động mạnh đến Minh Nhật như vậy?



Buổi trưa, nắng đã lên cao nhưng không hề nóng, chỉ là cảm giác ấm áp pha chút se lạnh của Đà Lạt. Thục Linh chọn một chiếc váy màu xanh nhạt có điểm những cánh hoa màu trắng như đang rơi từ trên trời xuống, sự phối hợp này tạo nên một nét thanh nhã, nhẹ nhàng.

Mấy hôm nay cô và những người bạn không hề nghe chút động tĩnh nào từ nhà Hoàng Minh, phải chăng đây là sự im lặng trước một biến cố sắp xảy ra. Thời gian gần đây, Mỹ Kim càng không thích cô hơn, mỗi lần họp mặt Mỹ Kim luôn tìm cách châm chọc đả kích cô, phải chăng Mỹ Kim đã bắt đầu khó chịu trước sự có mặt của cô.

Thục Linh đi ra ngoài cổng thì gặp phải người quản gia:

- Cô đi đâu vậy Thục Linh?

- Dạ, con đi ra ngoài một lúc.

Ông quản gia nhìn dò xét rồi chậm rãi nói:

- Cô đi đâu thì đi, nhưng không được đi quá xa, không khéo sẽ bị lạc đó.

Thục Linh cười tươi:

- Dạ, con biết rồi mà. Con đi một lúc sẽ về thôi.

Thục Linh chạy thật nhanh ra khỏi cổng. Hú hồn, cứ tưởng là ông quản gia sẽ không cho cô ra ngoài chứ. Được ra khỏi lâu đài của nhà Hoàng Minh thật dễ chịu. Sao người trong đó có thể sống như tu hành được như thế chứ? Cổ kính, lạc hậu, gia giáo, nhiều đêm không xuể nhưng nói chung là khó khăn.

Thục Linh đi ven con đường dốc thoải xuống ven những hàng thông xanh rì đang đu đưa theo gió. Cô chọn một nơi thật lý tưởng là một quán cà phê nhỏ, đẹp nhưng chỉ mang đúng một cái tên “Mây”, phải chăng nó thể hiện một không khí buồn, nhưng nổi buồn thích bay lãng đãng.

Mơ màng ngắm cảnh nhưng Thục Linh chợt thấy khó chịu khi cảm thấy một ai đó đang nhìn mình, chưa kịp xác định vị trí thì có tiếng người nói sau lưng.

- Chào em. Anh ngồi đây được chứ?

Thục Linh ngơ ngác chưa kịp nói gì, thì người con trai lạ đã tự nhiên kéo ghế xuống ngồi đối diện cô, nhướn miệng cười thật tươi xã giao kiểu “kem đánh răng PS”.

- Thấy cô bé ngồi một mình nên anh sang nói chuyện cho vui, được không?

- Tui ngồi đây với người khác thì anh có thấy làm phiền không?

Người con trai lạ lắc đầu cười tươi:

- Ô, không! Trước khi mạo hiểm qua đây thì anh đã tính đến vấn đề này, nhưng sau một hồi suy luận thì anh đã rút ra được kết luận là cô bé chỉ đi một mình rất hợp logic.

Thục Linh phì cười trước cách nói có duyên, lanh lẹ của anh chàng này. Có một người cùng bàn cũng không sao, vui vẻ cũng tốt mà.

- Thế anh đã suy luận như thế nào?

Chàng trai gãi đầu rồi cười cười, bậm từng ngón tay nói:

- Này nhé, có ba điều làm anh tin chắc là em ngồi một mình. Thứ nhất: em không có gương mặt của kẻ đợi chờ, trái lại còn rất vui vẻ ngắm cảnh; thứ hai là em cũng không hề lấy điện thoại xem thời gian. Còn điều thứ ba em chỉ gọi một ly cà phê đen biểu hiện của người độc thân.

- Anh đoán vậy mà cũng đoán, lẽ tui biết bạn tui còn cả tiếng nữa mới đến nên không có ý định chờ đợi. Còn nữa, tui không có điện thoại lấy gì mà xem và cà phê là thức uống của nhiều người, thưa ông đoán mò.

Nói rồi, Thục Linh cười tươi lộ ngay cái lúm đồng tiền dễ thương.

- Cô bé cười đẹp quá!

Nụ cười dứt vội sau câu nói đó, Thục Linh nhìn chăm chăm vào người đối diện:

- Anh ở không lăm hay sao mà ngồi đây khen tôi.

- Lúc này thì anh rất rảnh đó cô bé. Thôi, để anh tạ tội cô bé bằng một trò chơi nhé, xem như là bắt đầu làm bạn đi.

- Trò chơi gì?

Người thanh niên rút ra một cái khăn trên ly của bàn đối diện:

- Đây!

- Khăn mà có gì đâu, rõ xạo.

Người thanh niên lắc đầu:

- Không, em nhìn kỹ đi.

Thục Linh nhìn thật kỹ vào chiếc khăn, chỉ thấy anh ta để khăn lên một tay còn tay kia thì múa qua múa lại giống y như là người ta làm ảo thuật vậy. Bất ngờ anh ta kéo nhẹ chiếc khăn ra và nó xuất hiện một bông hồng. Thục Linh thấy lạ cô vỗ tay hoan hô:

- A, hay quá. Anh làm sao mà được vậy, chỉ tui đi!

- Bí mật nhà nghề, không tiết lộ được.

Thục Linh bí xị mặt:

- Vậy mà cũng nói. Chán!

Đưa nhành hoa hồng về phía Thục Linh, anh ta nheo mắt:

- Tặng em.

Thục Linh phùng má:

- Không thêm! Tui không thích nhận đồ của người ta.

- Nhận đi cho anh vui. Nếu không, mặt anh sẽ bí xì như chú hề kia đó.

Hứ! Tự dung tới làm quen mà ích kỷ giấu ngón nghề không chỉ. Người quái lạ.

- Nể tình trò chơi hội nầy, tui nhận bông hoa này chứ không phải vì anh đầu đó.

Người thanh niên mỉm cười lắc đầu:

- Cô bé có vẻ khó gần quá.

Thục Linh liếc xéo người thanh niên một cái rõ dài:

- Ai bảo anh lại đây chọc tui. Thôi, tui về à.

Người thanh niên vội ngăn lại:

- Vẫn còn sớm mà. Một lúc nữa, tôi sẽ đưa cô về.

Thục Linh lắc đầu:

- Tui không quen đi xe người lạ. Bye nha.

- Khoan! Chùng nào chúng ta gặp lại?

Thục Linh vừa bước đi, vừa quay đầu lại nói:

- Có duyên sẽ gặp thôi, cảm ơn bông hồng của anh nhen.

Thục Linh đi rồi để lại một cái tiếc ngẩn ngơ nơi người con trai.



Mở cửa cho Thục Linh không phải là người giúp việc mà là Mỹ Kim và Yên Ninh cùng Ánh Hồng.

- Các cậu làm gì ở đây vậy?

Mỹ Kim nói ngọt nhạt:

- Thì đợi mở cổng cho cậu. Đi chơi mà còn được tặng hoa nữa, cậu ghê thật đó, làm tui này phải phát ghen lên vì cậu đó.

Thục Linh đưa cành hoa hồng lên, trả lời:

- Cái này đó hả, mình được người ta tặng cho khi lang thang trên đường về nhà ấy mà.

Yên Ninh cầm lấy cành hồng, ra vẻ nghĩ ngợi:

- Chắc là của chàng trai nào tặng cậu, đúng không?
- Thôi, không cần hỏi cũng biết. Cậu hỏi thừa quá, Yên Ninh ơi.

Thục Linh không nói gì, mặc cho mọi người tranh cãi. Cô khép cửa lại, mỉm cười nhìn mọi người:

- Các cậu đợi tớ có việc gì, phải không?

Yên Ninh gật đầu xác nhận:

- Ừ, bác Hoàng Minh bảo tối nay sẽ có một buổi tiệc ở đây, bà muốn chúng ta tham gia buổi tiệc đó.

Thục Linh lắc đầu:

- Sao người giàu có lắm tiệc thế, hết tiệc này lại đến tiệc kia.

Yên Ninh phẩy tay:

- Thôi kệ! Tiệc gì cũng là của họ, mình chỉ việc tham gia cho vui thôi, thích thì ở lâu, không thích thì vào nghỉ sớm, nghĩ vậy cho nhẹ đầu.

Thục Linh xỉ nhẹ vào trán Yên Ninh:

- Cậu đúng là vô tư quá mức, chuyện gì cũng xem là nhỏ. Mê chơi vừa thôi cô nương.

Yên Ninh phì cười, nhõng nhẽo:

- Thục Linh dễ thương của chúng ta đi chơi thôi mà, có mất mát gì đâu. Vào trong đi, tối nay mình sẽ biến cậu thành một bà hoàng.

Thục Linh co tay lại vờ sợ hãi:

- Khiếp thật! Mình không muốn làm bà hoàng mà mọi người nhìn phải sợ đầu.

- Khi! Cậu chê mình trang điểm dở chứ gì?

- Làm gì có.

- Cậu mới nói đó.

Thục Linh lắc đầu trước Yên Ninh, rồi xuống nước:

- Được rồi, mình xin lỗi. OK?

- Tha cho cậu lần này thôi đó.

Thục Linh quay sang Mỹ Kim và Ánh Hồng, nói:

- Các cậu cũng trang điểm chung với tụi mình luôn nhé?

Mỹ Kim cười khẩy:

- Tôi biết tự lo cho mình được, không cần cô giúp.

- Cậu đã nói vậy thì thôi, tớ không phiền cậu nữa.

Thục Linh kéo tay Yên Ninh bước đi. Cô không hề ghét Mỹ Kim, nhưng mỗi lần bắt chuyện đều bị Mỹ Kim tìm cách bắt lỗi thật khó chịu. Ngay cả khi cô muốn tiếp xúc cùng Ánh Hồng cũng thật là khó khăn, vì lúc nào Ánh Hồng cũng là cái bóng của Mỹ Kim, không thể nào tách rời cho được.

Ánh Hồng chột lên tiếng:

- Sao cậu không để họ giúp?

Mỹ Kim liếc xéo một cái thật bén ngót về phía Ánh Hồng:

- Cậu ngốc quá vậy. Biết họ có mưu đồ gì không mà để họ giúp, lỡ họ dùng chất gì làm hư da mặt tớ làm sao? Hừ! Để xem buổi tối hôm nay ai sẽ là nữ hoàng.



Buổi tối, tiếng cười nói nhộn nhịp cả khoảng sân rộng, ai cũng đều diện một bộ cánh sang trọng và kiêu sa. Thục Linh được một chiếc đầm trắng dài tới gót với cổ hở rộng, tay cánh tiên, mái tóc được buộc lên cao bằng dây ruy-băng màu hồng để lộ một chiếc cổ trắng ngần thon thả.

Thục Linh như một nàng công chúa bước ra từ trong cổ tích rất ư là dễ thương, tất cả đều nhờ tài trang điểm khéo léo của Yên Ninh và chiếc đầm trắng của cô. Thục Linh chẳng có gì cả, sau mười hai giờ thì cô lại biến thành cô bé lọ lem như trong truyện.

- Dễ thương lắm đó Thục Linh, cậu làm tớ phải bắt ngờ luôn đấy. Bộ đồ này rất hợp với cậu.

Thục Linh mỉm cười:

- Tại cậu khéo tay biến tớ từ một cô bé lọ lem trở thành một nàng công chúa.

Yên Ninh vỗ tay cười tít mắt:

- Vậy cậu nói tớ là cô tiên rồi.

- Lại lên mây nữa rồi, sợ cậu thật đấy, không sợ phồng mũi sao?

Yên Ninh héch chiếc mũi cao tếu táo:

- Mũi tớ cao và thon thế này không có chuyện phồng to đâu, ngược lại càng ngày đẹp hơn đó.

- Xi! Cậu nỏ quá đi. Mình xuống dưới thôi, kéo bị cắn nhần nữa đó.

- Biết rồi mà, chờ mình kẹp cái tóc lên cái.

Yên Ninh rất dễ thương trong bộ đầm màu hồng phấn ôm sát người, hở vai, mái tóc cắt ngắn được đánh rối lên thật cá tính mạnh mẽ, phía trước được đính kèm một cái kẹp nhỏ thật nữ tính và mạnh mẽ vừa tạo cho người khác một cảm giác lạ rất ư là ngộ ngáo nhưng thật dễ thương.

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Thục Linh và Yên Ninh, hai cô gái có hai phong cách khác nhau nhưng đều toát lên vẻ trẻ trung và gợi cảm. Lại một tiếng “ồ” nữa vang lên khi có sự xuất hiện của Mỹ Kim, cô mặc một chiếc váy màu đen bó sát hở vai, phô diễn làn da trắng ngần cùng vóc dáng gợi cảm, có lẽ mọi cặp mắt của các ông đều hướng về Mỹ Kim. Cô cười một cách đắc thắng nhìn về phía Thục Linh và Yên Ninh như ngầm bảo: ta là nữ hoàng của buổi tiệc hôm nay chứ không phải là hai người.

Đạo quanh một vòng buổi tiệc, Thục Linh cảm thấy chán cảnh ồn ào nhộn nhịp, nên cô đi ra ngoài phía băng ghế phía sau những chậu nguyệt quế để ngồi cho thoải mái. Trăng non đã bắt đầu lên cao lấp lánh e thẹn sau đám mây. Hàn Mặc Tử đã từng có câu thơ:

*“Ai mua trăng tôi bán trăng cho
Trăng treo trên cành liễu đợi chờ”.*

Không biết lúc đó Hàn Mặc Tử đã nhìn trăng có giống như Thục Linh đang nhìn bây giờ không.

Ước gì cô biến thành ngọn gió sẽ bay phiêu du khắp nơi không bị vướng bận bởi bất cứ điều gì.

- Mơ mộng gì mà không thấy người khác đi qua thế?

Thục Linh mỉm cười với Minh Nhật, cô ngồi nhích qua một bên chừa một khoảng rộng cho Minh Nhật.

- Có mơ gì đâu, chỉ ngắm trăng thôi.

Minh Nhật phì cười ngồi xuống cạnh Thục Linh:

- Vậy mà nói là mình không mơ.

Thục Linh chun mũi ngửi:

- Anh say rồi phải không?

- Đâu có.

- Xạo hoài! Người anh đầy mùi rượu mà nói không uống.

Minh Nhật phì cười, đưa tay xoa trán:

- Ủ, thì có uống. Hôm nay công ty tổ chức liên hoan mừng ngày thành lập chi nhánh mới, anh có uống một ít rượu.

Thục Linh nheo mắt hỏi:

- Ít là bao nhiêu?

- Thì khoảng sáu bảy ly gì đó, tôi nhớ không hết.

- Vậy mà nói ít, quá nhiều thì có.

Minh Nhật không muốn bàn về vấn đề về rượu và những cơn say nữa, anh đổi đề tài:

- Thục Linh ngắm trăng, vậy em có thấy ngôi sao bên cạnh không?

Thục Linh dõi mắt nhìn thật kỹ, cô nói như reo:

- Có phải là ngôi sao đang nhấp nháy đó không?

Minh Nhật dựa người vào băng ghế, chép miệng nói:

- Em thấy nó đẹp không?

Thục Linh nhìn ngôi sao thật kỹ rồi phán:

- Nó đẹp nhưng đơn độc quá, xung quanh không có ngôi sao nào bầu bạn, chỉ có ánh sáng của ánh trăng mà thôi.

Minh Nhật cười khẩy:

- Coi bộ cách nhìn của em khá rộng đó, em biết ngôi sao kia của ai không?

Thục Linh nhướn mày:

- Để tôi nói thử nhé, của anh phải không?

- Nó giống anh lắm à?

- Em nghĩ là như thế, anh đang sống trong sự hào quang của giàu sang nhưng lại trống vắng trong cuộc sống.

- Triết lý quá!

Thục Linh nhún vai:

- Không đúng thì thôi.

Thục Linh dợm đứng dậy bước đi, nhanh như cắt, Minh Nhật nắm tay cô kéo lại:

- Đứng đi! Ngôi đây nói chuyện một lúc đi.

Thục Linh vội rút tay về, cô nói khéo:

- Nhưng Yên Ninh sẽ tìm em.

Minh Nhật muốn Thục Linh ngồi đây nói chuyện với mình, dù sao lúc buồn có người nói chuyện vẫn hay hơn, gương mặt Minh Nhật buồn xa xăm. Thục Linh thấy vậy không nỡ bước đi, con người trong lúc buồn thì có thể làm những chuyện không suy nghĩ lắm.

- Tiệc cũng sắp tàn rồi phải không anh Nhật?

- Ừ! Phải chi em là em gái tôi.

Thục Linh ngạc nhiên:

- Chi vậy?

Minh Nhật trầm ngâm nói:

- Thì tôi sẽ đỡ buồn hơn vì còn có người để cãi nhau.

- Hết chuyện thích rồi sao thích cãi nhau hả? Lúc tôi ở khu phố tôi sống trước kia ngày nào mà chẳng có chuyện cãi nhau, không chuyện này thì chuyện kia điếc cả tai.

- Vậy mà ở ngôi nhà này rất hiếm, có thể nói là không hề có chuyện gây nhau ồn ào, chỉ có sự im lặng bao trùm.

- Bởi vậy anh mới là kẻ đi hoang phải không?

- Đi cho quên đời thôi mà. Rồi cũng trở về với thực tại thôi, như lúc này chẳng hạn.

Minh Nhật ước gì bây giờ anh có thể say thật nhiều để quên đời, quên tất cả thực tại phũ phàng. Chợt Minh Nhật quay lại nhìn Thục Linh, ánh mắt như có ngọn lửa âm ỉ:

- Thục Linh! Em có thể...

Thấy Minh Nhật đang nói chợt im lặng, Thục Linh động viên:

- Có gì anh nói đi, nếu giúp được thì tôi sẽ giúp.

Minh Nhật ngập ngừng:

- Em... em có thể cho tôi... ôm được không?

Thục Linh đỏ bừng mặt khi nghe Minh Nhật nói thế:

- Anh điên rồi à?

Minh Nhật cười buồn:

- Chắc vậy. Tôi xin lỗi em.

- Tại sao anh có đề nghị đó?

- Tôi muốn tìm hơi ấm của sự thân thương, chỉ là cái ôm xã giao thôi mà.

Thục Linh suy nghĩ, chỉ là cái ôm thôi, người nước ngoài cũng thường hay làm thế mà, huống chi anh ta đã thành thật nói. Cô liếm môi:

- Anh hứa là chỉ ôm thôi đó.

Minh Nhật gật đầu:

- Tôi hứa.

Thục Linh nhắm mắt lại dang rộng đôi tay chờ đợi, thân hình ấm nóng của Minh Nhật bao trọn lấy Thục Linh. Một cảm giác lạ dọc sống lưng rợn người, cảm giác lúc này khác hẳn cảm giác lúc Minh Nhật ôm choàng lấy cô trong cơn say lần trước, nó nhẹ nhàng êm ái và ấm áp.

Một lúc lâu mà chưa thấy Minh Nhật buông mình ra, Thục Linh khẽ nói:

- Nè! Lâu rồi đó, buông tôi ra đi.

Không có tiếng trả lời, Thục Linh khẽ lay vai Minh Nhật:

- Đừng có giả điếc mà ôm tôi hoài ghen, tôi đánh anh bây giờ đó.

- ...

- Tôi đếm đến ba mà anh không buông ra là tôi mặc kệ anh ở đây một mình luôn đó.

Trời! Giả điếc thật đây, nếu vậy thì... Thục Linh véo thật mạnh vào vai của Minh Nhật, làm anh phải la lên:

- Ui đau!

Thục Linh cười đắc ý:

- Cho chừa cái tội lợi dụng.

Minh Nhật xuýt xoa chỗ đau:

- Hết chuyện hay sao mà cô véo tôi. Tuần rồi không biết vì sao bị cắn ở bả vai, bây giờ lại bị như vậy, khổ thật.

Thục Linh cong môi cãi:

- Tại tôi kêu hoài anh không dậy, nên mới dùng chiêu đó.

- Tôi ngủ quên chứ bộ.

- Í trời! Tội tôi là ghé dựa cho anh ngủ hả? Anh bị bệnh thì bị một mình thôi, đừng lôi thêm tôi.

Nói rồi, Thục Linh bước đi thật nhanh về phía nhà trong, bỏ lại Minh Nhật ngồi đó một mình xuýt xoa vì đau. Hết chuyện, xin ôm rồi ngủ luôn, anh thật tệ quá.

Ánh trăng đã lên cao, không còn khuyết cạnh mà đã trở nên tròn trịa như một chiếc đèn không lò soi sáng mọi nơi.



Minh Nhật dõi mắt trông theo phía Thục Linh, không biết lần này có là một sự sai lầm không khi anh để cho Thục Linh đi vào đó một mình. Anh đã bảo là để anh đi cùng, nhưng cô không đồng ý, bảo là phải tự cô tìm ra anh của mình.

Thanh Huy trấn an Minh Nhật:

- Không sao đâu! Ở đây chúng ta có thể quan sát mọi chuyện rõ hơn.
- Sao tớ vẫn không an tâm, lần trước đã có chuyện xảy ra rồi đó.

Minh Nhật lại dõi mắt nhìn vào ngôi nhà đó.

Trong lúc này, Thục Linh đã bước vào quán ăn gia đình. Quán này chỉ là một chiếc quán bình thường đơn sơ nếu không muốn nói là có phần cũ kỹ hơn những quán ăn khác.

Thục Linh chọn một chiếc bàn khuất sâu trong cửa hàng để tiện việc quan sát. Theo lời của Minh Nhật thì rất có thể người này là anh trai của cô, bao năm xa cách không biết bây giờ anh của cô như thế nào rồi có còn như xưa nữa không.

- Em gái dùng món gì để anh làm cho.

Thục Linh giật thót người khi không thấy người mà chỉ nghe thấy tiếng, một người thanh niên có nước da nâu vạm vỡ bước ra, mặc một chiếc áo sơ mi cả cổ đeo một chiếc tạp dề phía trước, mỉm cười nói:

- Sao em gái định dùng gì để anh đây phục vụ.

Thục Linh kinh ngạc hỏi lại:

- Anh gọi tôi là em gái.

Chàng thanh niên gật đầu:

- Ừ, không được sao. Trông em cũng đáng tuổi em gái anh mà.

- Nhưng...

- Thôi nào, em tới quán này là dùng món ăn mà. Gọi nhanh nào em gái, anh còn nhiều việc phải làm đó.

Thục Linh ngập ngừng nói:

- Em không muốn ăn. Anh có thể ngồi đây nói chuyện với em không?

Người thanh niên phì cười:

- Cô em này lạ thật không ăn mà vào đây. Thôi được, vì sự kỳ lạ của em, tôi ngồi đây một lúc.

Thục Linh nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngồi đối diện cô, rồi mở lời:

- Anh thích gọi em là em gái lắm sao?
- Ừ, anh thích có một cô em gái dễ thương như em vậy đó.

Thục Linh mừng rơn trong bụng. Lẽ nào đây là anh cô thật ư? Nếu thế thì còn gì bằng, từ nay cô sẽ không còn cô độc trên đời này nữa. Ôi, anh Hai, hai tiếng đó Thục Linh ước ao được gọi lên biết chừng nào, bây giờ sắp đạt được điều ước đó rồi.

- Sao em không nói gì cả vậy?

Thục Linh nói trong xúc động:

- Không! Em chỉ ao ước có được một người anh trai như anh thôi.
- Vậy à! Anh thích người như em đó, gọi anh là anh Hai Thuần đi nhóc.

Thục Linh mỉm cười mấp máy định gọi: “Anh Hai...”. Ôi! Hai tiếng ấy rất dễ phát ra nhưng đối với Thục Linh bây giờ nó như bị nghẹn lại trong cổ không phát ra được, cô mấp máy đôi môi:

- Anh... a...

Nhưng Thục Linh chưa kịp phát ra trọn câu tiếng nói ấy thì có một bóng người lao vào, làm Thục Linh đành im lặng, người đó cất tiếng nói sợ hãi:

- Thuần ơi! Cứu ba với!

Thuần lo lắng hỏi:

- Chuyện gì mà ba kêu cứu?

Người đàn ông dáng người nhỏ nhắn nhìn Thuần cầu khẩn:

- Con ơi! Ba... ba...

Thuần nóng lòng hỏi tới:

- Chuyện gì ba cứ nói ra xem, có gì lớn lao lắm sao mà ba sợ hãi thế?

- Ba... ba đánh bài rồi...

Thuần cướp lời:

- Rồi sao nữa?

Người đàn ông nhăn mặt thiếu não:

- Ba bị thua bài nên mượn tiền bọn Tư Hưng để gỡ gạc, nào ngờ không kiếm lại được vốn mà còn thua đứt luôn số tiền vay. Bọn Tư Hưng tìm ba để đòi nợ, ba sợ quá.

Thuần lỗ mắt lên giận dữ:

- Tôi đã nói ông không được đánh bài nữa, sao không nghe, bây giờ bị họ đuổi đánh đòi nợ thì chạy về đây. Phải chi ông nghe lời tôi nói lúc đầu thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi.

Người đàn ông khóc lên trong nỗi sợ hãi:

- Ba biết lỗi của ba rồi. Con giúp ba lần này thôi, ba hứa sẽ không đánh bà nữa.

- Hừ! Nếu đã quen tay thì làm sao mà dứt bỏ được. Ông đừng cầu xin tôi vô ích, tôi không có tiền đâu.

- Con ơi! Bọn nó sẽ giết ba mất.

Thuần định nói gì nữa nhưng nhớ đến sự có mặt của Thục Linh trong quán nên cố dịu giọng:

- Thôi đi, ông thiếu họ bao nhiêu?

Người đàn ông tóc hoa râm rụt rè nói:

- Chỉ có năm triệu thôi con.

- Cái gì? Ông có biết số tiền đó tôi phải kiếm trong vòng nhiều tháng liền, vậy mà ông đốt nó chỉ trong một ngày thôi sao?

Thục Linh rụt rè nói:

- Anh Thuần! Bác đã biết lỗi rồi, anh tha lỗi cho bác đi.

Thuần quay lại gắt với ông già:

- Chỉ lần này thôi đó! Nếu có lần sau, tôi sẽ bỏ mặt sự sống chết của ông. Không biết kiếp trước tôi có mắc nợ ông không mà đầu thai lên làm con của ông chứ.

Một tốp người dữ tợn kéo vào quán, mặt hùng hổ sẵn sàng gây nhau với bất cứ ai.

Một tên đầu sỏ, đeo hai ba chiếc khoen tai, bước ra hồng hách:

- Thuần! Ba mày đâu rồi?

Ba của Thuần đã vội vàng trốn mất khi vừa trông thấy bóng bọn đàn em của Tư Hưng.

Thuần đứng ở cửa bếp nhìn bọn người dữ tợn, nói:

- Ba tao không có ở nhà. Có gì tụi bây nói chuyện với tao nè.

Một tên văng tục:

- Mẹ nó! Biết thế thì chặt gãy chân nó cho rồi. Cho nó về lấy tiền làm gì, cái thằng già chết tiệt.

- Mày nói gì đó hả?

Tên bặm trợn quát mắt nhìn Thuần, giọng trịch thượng:

- Tao nói ông già mày đó. Không có tiền mà bày đặt bài bạc với người ta.

- Mày tới đây đòi tiền chứ gì?

Tên cao to nhất trong bọn cười hể hả:

- Hiểu vấn đề nhanh rồi hả? Mau đưa tiền rồi tụi tao không làm phiền nữa.

Thuần gật đầu:

- Được. Mà đợi ở đây đi, tao lấy tiền.

Dứt lời, Thuần đi vào trong. Chẳng mấy chốc, anh trở ra, trên tay cầm một con dao bén ngọt:

- Tiền đây, tụi bây tới đi tao đưa cho từng thằng. Nói cho tụi bây biết, dám sống ở mảnh đất này thì tao cũng cóc sợ thằng nào.

- Mà dám...

- Sợ mà hay sao, tiền thì có thời gian để trả, đào đâu ra tiền cho tụi bây liền chứ. Về nói với Tư Hưng là tháng sau đến lấy tiền.

Bọn đàn em Tư Hưng thấy thế cũng vội lùi lại vì con dao trên tay Thuần cứ lóe sáng.

- Tha cho mà lần này thôi đó.

Nói rồi, cả bọn cùng rút đi, không gian trở nên im lặng khi không có tiếng người. Bất chợt, Thuần cất tiếng nói:

- Không làm em sợ chứ?

Thục Linh lắc đầu:

- Không. Em chỉ thắc mắc thôi.

Thuần hỏi lại:

- Em thắc mắc gì?

- Anh vẫn còn có ba à?

Thuần mỉm cười gật đầu:

- Nói không biết em tin không, chứ anh với ông là cha con mà tính tình hoàn toàn khác xa nhau một trời một vực.

- Thật thế sao?

- Ủ, em nói thế nghĩa là gì?

Thục Linh chớp mi nói, giọng ghen lại:

- Không có gì. Thôi, em về đây. Xin lỗi đã làm phiền anh.

- Nhưng... em chưa...

Thục Linh gật đầu chào Thuần rồi bước vội ra đường, tiến nhanh tới chỗ xe của Minh Nhật đang đậu. Cô bước lên xe và không nói gì suốt cả quãng đường về nhà.